

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Nácz Géza*

Cím: *Amiről a villamoson beszélnek*

Forrás: *Esti Kurír*

Bp

1924. 8. 31.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1924"

Személy

Helvszám

308

1924

Amiről a villamoson beszélnek

A panaszkodó Budapest — Budától a Boráros-térig

A villamosokon rendszerint diskuráló emberek mellé telepszem. Ezt tettem tegnap is, mert érdekelt, hogy olyankor, amikor a árak napról-napra ugranak, a tél rohamosan közeledik, a tisztviselő- és munkás-elbocsátások száma egyre növekszik, miről beszélnek az emberek.

Budán.

Néhány állomással a Margithid előtt, szálltam fel a négyesre. Két nő mellé ültem, akiknek külseje elárulta, hogy férjeik a szerényfizetésű emberek sorába tartoznak.

— Téved, kedves Kovácsné — mondta a soványabbik. — A hus hétköznapokon is végleg lekerült a másorról. Orvendek, ha vasárnapra futja abból a pénzből, amit az uram ad hetenként. Leves és főzelék, vagy leves és tészta, ez mindennap a sovány menü. Unja is a férjem, dehát hiába, nem tud rajta változtatni szegény, hiába igyekszik.

A másik nő vigasztalan képet rajzolt az élelmiszerpiacok helyzetéről. A szomorú témák elől kimentem a peronra, mert már a

Margithidon

robogott a villamos. A szigeti megállónál csinos, bogárszemű szépasszony szállott fel elegáns ur társaságában. Közvetlenül melletttem álltak meg. A hölgy folytatta a szigeti hidon megkezdett diskurzust:

— Tegnapelőtt érkeztek haza a nyaralásból. Nagyszerűen érzik magukat, de meg is érdemlik, mert, úgy tudom, negyvenöt millióba került a nyaralásuk.

— No és tellett? — kérdezte a lovag. A szépasszony közelebb hajolt kísérőjéhez:

— Ez előttem is rejtély, mert Ilonkának az ura a nagyvenötmillióos nyaralásból hazaérkezve, egyenesen hozzánk sietett, hogy kölcsön kérjen az uramtól ötszáz ezer koronát.

Annak a megállapítása után, hogy erre a szép asszonyra sem biznék valami nagy titkot, érdeklődni kezdtem, hogy kik jutnak közelembre a

Lipót-köruton

Szerencsém volt. Egy tenniszcipős, feltűnő szépségű fiatal leányt állított mellém a sors, aki azzal lépett a peronra, hogy a vele együtt jövő barátnőjének és utitársnőinek pukasztására elég hangosan kijelentette, hogy este hét órakor őszinte sajnálatára nem jelenhetik meg Gerbeaudnál, mert színházba mennek. *Az új szezonban már negyedszer, édesem* — tette hozzá kisé selypítve, mire az egyik nemes egyszerűséggel öltözött utitársnő irigységi rohamtól megszárdult, leszállt a

Berlini-téren.

Itt két kövér ur jött helyébe, akik közül az egyik, mintha ott sem volnánk, annak a véleményének adott kifejezést barátja előtt, hogy nem ártott volna, ha négy hónap előtt kicsit kifecamította volna a jobbkarját, mert akkor *semmiesetre sem írta volna alá a részvények megvásárlására vonatkozó megbízást.*

— *Ahogy mi kinézünk* — tette hozzá sóhajtván — és pont ilyenkor akarja adni feleségem a szezon első vacsoráját.

Az utitársak közül többen csendesen mosolyogtak, többen pedig leszállottak, mert már a

Teréz-köruton

voltunk, ahol sokkal realisabb dolgokról beszéltek. Megtudtam, hogy minél inkább közeledik az idő, amikor az *iskolák megnyílnak*, annál több családapának okoz gondot, honnan teremtik elő a pénzt könyvekre, írószerekre, apró, de erőstalpu cipőkre, kicsi meleg ruhákra... Tájékozódtam arról is, hogy a *téli fűtés, világítás* problémája is a legnehezebb problémák egyike lesz az idén, mert csupán kétszobás lakás fűtéséhez és világításához is egész vagyon szükséges. Szinte éreztem már a telet, amikor ezeket a beszélgetéseket hallottam és örvendtem, hogy már az

Erzsébet-köruton

lakadt a villamos. A Király-utcai megállónál ugyanis több utas szállott fel, de, úgy látszik, ezek sem tudták rendes utitársuk: a Gond nélkül utazni, mert két szomorú külsejű új szomszédom, akik B-listások le-

hetek, azon tanakodott, miként huzzák át a telet, hol találhatnának állást ők és a többi elbocsátottak, akiknek a száma sokkal nagyobb, mint gondolják. Szerettem volna megkérdezni, hogy vajjon mennyi lehet, de már a

József-köruton

voltunk és a Népszínház-utcánál leszállt a két szegény B-listás. Bementem újra a kocsiba, ahol közvetlenül az ajtó mellett a *cselédkérdésről* beszélt két molett urinő.

— Írhatnák a lapok, szívem, amit akarnak, a helyzet az — mondotta a soványabbik molett —, hogy cselédek vannak ugyan bőven, de hű kevés akad közöttük. Már tučniillik, aki urnőjéhez hű. Mert én csak egyet ismerek, de *az is csak a gazdájához volt hű, amikor ő nagysága a Balatonban lubickolt.* Ezért válik Gizi is az urától, szívem. Távolléte alatt ugyanis a minde neslányt *szobalánnyá* léptette elő az ura és, amint hallom, a válóper befejezése után a gazdaasszonyi rangot is megkapja. Mit szólsz ehhez, szívem?

A választ őszinte sajnálatomra nem hallottam, mert a

Ferenc-köruton

annyian szállottak fel, hogy néhány lépéssel tovább sodródtam. Nem bántam meg, mert *itt pillantottam meg az első embert, aki örvendett a tőzsdei baissenek.* Örömmel újságolta ugyanis szomszédjának, hogy sikerült lakásnak megkapnia azt az irodahelyiséget, amelyet tavaly egy legutóbb tönkrement tőzsdebizományos bérelt és hogy most két gyerek sir abban a szobában, ahol tavaly szintén sirtak. *Komittensek,* elvesztett pénzüket felett való fájdalomban.

Arca, amikor ezt elmondotta, csak úgy sugárzott a boldogságtól, amit nem állapíthatnék meg arról a gyémántfülbevalókkal, nehéz gyűrűkkel teleaggatott, ötven év körüli hölgyről, aki halkán, de azért elég hallhatóan, irigykedve beszélt a *jó fogakkal megáldott emberekről,* mert tudja az örög miért nem, sehoggy sem tudja megszokni a drága pénzen szerzett harminkét műfogát. *Most is a retikülben viseli.*